

DE VEESTAPELFUISTERAAR | MEE MET STEF

HOOGMIS VOOR DE BOER IN NOOD

STEF FRERIKS GEEFT DE CURSUS 'OP WEG NAAR EEN ANTIBIOTICAVRIJE LANDBOUW'. 'Wat ik vooral doe, is een boer leren om weer één te worden met zijn bedrijf, zodat alle energie de goede richting uit stroomt.'

TEKST PAUL TEUNISSEN FOTO'S PETER DE KROM

HET BEDRIJF
VOELEN
Energetisch
genezer Stef
Freriks (rechts)
op bezoek bij
boer Gerrit.

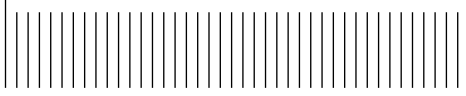
**NARE
ENERGIEËN**
De stal van boer
Johan. Dieren
voelen de zielen-
wereld beter.

DE VARKENSBOER, DE MELKVEEHOUDER en de paardentandarts kampen al tijden met teruglopende inkomsten en die onzekerheid over hun bedrijfsvoering was van hun gezichten af te lezen. Samen met vijf andere agrarische lotgenoten zaten ze september 2014 bijeen, in dat zaaltje in Oss, voor de eerste bijeenkomst van de cursus *Op weg naar een antibioticavrije landbouw*. Een aardse titel die, naar zou blijken, een zeer kleurrijk palet bestreek. Voor cursusleider Stef Freriks vormde zo'n gezelschap – getergd, zoekend, een enkeling de wanhoop nabij – een vruchtbare werkomgeving. In de twintig jaar dat hij mensen uit benarde situaties hielp, had hij geleerd om de cursisten met zachte, gevoelige stem zijn verhaal in te trekken. Met enkele rake observaties zou hij hen verbazen. Moeilijk te verklaren zaken – een onhandelbaar paard, een zieke veestapel, de slapeloze nachten van een echtgenote – kon hij met een kernachtige opmerking determineren. Met open vizier luisterde Stef naar de cursisten, die om beurten vertelden over de problemen die ze met hun bedrijf ondervonden. Paardentandarts Jan had een half jaar eerder de hoeven van een losgeslagen paard in zijn nek gekregen en minutenlang bewusteloos in de stal gelegen. Daarna had hij niet kunnen werken en was de klandizie tot een dieptepunt gedaald.

Ook voor Jan, met een kampeer- en evenementenboerderij in Zeeland, waren de tijden in duisternis gehuld. Omdat zijn vrouw zo ziek was geworden, moest hij die hele zomer in zijn eentje de bezoekers zien te vermaken. Kort voor aanvang van de cursus had hij een zoveelste veelzeggende ervaring gehad met een groep kinderen die op zijn boerderij waren voor een verjaardagsfeestje. Terwijl hij hen toesprak alvorens de pannenkoeken rond te delen, hadden de kinderen steeds angstiger gekeken en waren er een paar aan het huilen geslagen. Die ouders keken wel uit om nog eens naar die nukkige boer te gaan.

Melkveehouder Johan vertelde over de enorme schulden die hij zich op de hals had gehaald voor de aanschaf van drie melkrobots en een nieuwe stal die ruimte kon bieden aan tweehonderd koeien, zodat zijn twee oudsten ermee verder konden. Maar in de drie jaar erna had hij nog geen cent winst kunnen maken en had hij gevoeld hoe de klem om zijn hals steeds verder werd aangedraaid. Het komt wel goed,

Getergd, zoekend, de wanhoop nabij – de boeren vormden een vruchtbare werkomgeving.

Gerrit – driehonderd fokzeugen, duizend biggen, honderd melkkoeien – trof hij in de bijkeuken van zijn boerderij in Oss, samen met de inseminator. Ze hadden net de beer bij de tochtige zeugen gebracht. Als die elkaar aankeken, begon er van alles te borrelen in die roze lijven. Werkelijk lichamelijk contact was te gevaarlijk. Als zo'n beer op een zeug was geweest, dan raakte hij door het dolle heen. Daarom werd de overdracht van het zaad handmatig gedaan.

SCHULDEN Ondanks al zijn inspanningen gaven boer Johans koeien onvoldoende melk.

zei zijn vrouw dan, maar zij kreeg niet elke keer de bank en de andere schuldeisers aan de lijn. Halverwege Johans verhaal kwamen de tranen. 'Het doet gewoon zeer,' zei Johan nadat hij zich had herpakt. 'Je steekt je nek uit voor je bedrijf en het komt maar niet goed.' Ondanks al zijn inspanningen gaven zijn koeien onvoldoende melk en weigerden de melkrobots dienst.

WAAR DE ENERGIE WEGLEKT

Het merendeel van de aanwezigen had eerder deelgenomen aan de cursus *Kom in je kracht*, waarin ze van Stef hadden geleerd om de confrontatie met innerlijke blokkades aan te gaan. In de nieuwe cursus zouden ze leren om de dieper liggende oorzaken van het disfunctioneren van hun bedrijf te doorgronden. Je moest je bedrijf leren voelen, zoals het bedrijf jou voelde, zoals de varkens, kippen, koeien, je vrouw en kinderen je voelden, legde Stef Freriks hun uit. In de daarop volgende periode ging Freriks geregeld even langs bij elk van de cursisten. Boer

'En wat doe jij?' vroeg de inseminator aan Stef. 'Ik geef de cursus "Op weg naar een antibioticavrije landbouw", waar Gerrit ook aan meedoet.' 'Antibioticavrij?' 'Niet helemaal natuurlijk. Als het huis in brand staat, moet je blussen,' zei Stef. 'Wat ik vooral doe, is een boer te leren om weer één te worden met zijn bedrijf, zodat alle energie de goede richting uit stroomt.' 'Energie?' 'Ik maak een probleemanalyse om te kijken waar de knelpunten zitten en de energie weglekt. Als jij boeren kent die met problemen kampen, dan kun je mijn naam noemen, Stef Freriks,' zei Stef. 'Ik heb ook een boek geschreven.' 'Heb jij dat gelezen?' vroeg de inseminator aan Gerrit. 'Dat heb ik wel gedaan, ja.' 'Het is niet dik, hoor. Met kleine hoofdstukjes van dertig regels,' zei Stef. 'En? Heb het geholpen?'

**EEN SQORT
MAGNEET**
In de wei bij boer
Gerrit wordt het
vee niet meer
onrustig.

Gerrit begon tegen de inseminator over het schuim uit de gierput dat zo hoog opborrelde dat het de hokken in stroomde. Stef had hem geadviseerd een stuk of wat dode kippen in de put te gooien. Na een paar dagen was het schuim verdwenen.

MOND TOT MOND

Had hij meer tijd gehad, dan zou Stef, gewend aan de scepsis van mensen als de inseminator, die man eens goed in de ogen kijken om te doorgronden waar bij hem de spanning zat. Bij zijn gezin, zijn te magere inkomen? Maar met Gerrit en die journalist erbij moest hij zijn aandacht op hen richten. Op een later moment zou hij er bij Gerrit op aandringen wat reclame te maken. Mond tot mond, dat werkte het beste.

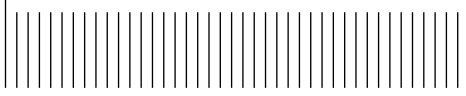
Het kleine gezelschap maakte een ronde langs de zeugen. Een deel ervan had pas geworpen en lag zijlings met een riem aan de grond gebonden, met naast zich een twintigtal biggetjes. Verderop stonden de zojuist bezwangerde varkens. In de hoek lagen de beren uit te rusten. Eerder had Gerrit veel problemen gehad met drachtige zeugen die hun vrucht verloren door een of andere besmettelijke bacterie. Wat je dan kreeg, was dat de andere zeugen van die foetus begonnen te peuzelen en ook de hunne verloren. Zo rolde zo'n besmetting door het hok en zat je aan het eind met maar één drachtige zeug, de laagste in de rangorde, die zich angstvallig in een hoekje schuilhield. Sinds Gerrit aan de cursus deelnam, was de drachtigheid van de zeugen van 80 naar 88 procent gestegen. Twee keer per week zonderde hij zich af om al mediterende dichter bij zijn bedrijf en zijn dieren te komen.

Langs de koeienstal liepen ze, tot bij het prikeldraad van het weiland. Verderop in het gras stond een twee meter hoge paal waar een stuk plastic aan wapperde, precies waar Stef een broncorrector had geplaatst. Een soort magneet, had hij aan Gerrit uitgelegd. Onder het aardoppervlak bevonden zich allemaal kleine energiecentrales die hun lading kwijt moesten. De plastic buis met daarin de broncorrector zorgde ervoor dat de grondenergie in goede banen werd geleid, verklaarde Stef, zodat het vee er niet onrustig van werd.

STIJF VAN DE SPANNING

Na een half uur was Stef weer vertrokken. Als je niet te lang bleef, kon je nog eens terugkomen. Je moest zo'n boer niet van zijn werk houden, want daar hield diens vrouw niet van. Vrouwen waren moeilijk bedwingbare krachten op een boereneref.

De plastic buis met de broncorrector zorgde ervoor dat de grondenergie in goede banen werd geleid.

zou Stef op zijn website zetten. Onder de mail van die vrouw die steeds het gevoel had dat er iemand achter haar stond als ze voor de spiegel stond; haar huis had hij vrijgemaakt van oude zielen. En wat dacht je van die jongen die stemmen hoorde die hem fluisterden dat hij zichzelf van kant moest maken, tot Stef hun vertelde dat ze in vrede konden gaan. Ja, bij suicide lag een groot werkterrein voor hem, realiseerde Stef zich. De reguliere wetenschap, de

DRACHTIGE ZEUGEN Boer Gerrit kwam dichterbij zijn bedrijf en dieren door te mediteren.

Op kantoor was zijn assistente druk doende met de laatste nieuwsbrief. Stef had weer iets moois mee te delen aan de belangstellenden. Samen met de hulpbisschop van Roermond zou hij een lezing verzorgen.

En de wereld over gingen ze ook. Die ochtend nog had hij via Skype lesgegeven aan een dertigtal Chinezen. Hij, Stef Freriks, geboren in Salland en woonachtig in Oss, die zijn gave en zijn ideeën live uitstraalde naar Hongkong. Een Duitse Chinees had zijn mensen thuis attent gemaakt op Stefs bijzondere vermogens. Heel nauwgezet voerden de Chinezen uit wat Stef hun opdroeg.

Eigenlijk zou Stef elk avond moeten gaan zitten om al zijn belevenissen op te schrijven. Zoals van de week bij die invalide tweelingbroers, die helemaal stijf stonden van de spanning. Met een paar simpele handelingen had hij hen tot rust gebracht. De ouders stonden er met grote ogen bij te kijken. Een dag later had hij een dankbare e-mail ontvangen van de vader. Die

psychiaters en de artsen, die konden alleen binnen de bestaande kaders denken. Daarbinnen was geen ruimte voor iemand met de gave van Stef.

Net als bij dat wereldberoemde Brabantse paard waar hij bij was gehaald omdat het zijn vaste berijder afgooide en zich op geen enkele wijze liet dressereren. Stonden ze er mooi van te kijken dat Stef het onhandelbare dier had weten te kalmeren. Hij heeft er een filmpje van, zou het zo op YouTube kunnen zetten, maar de eigenaar wil niet dat zijn kostbare paard in verband wordt gebracht met iemand als Stef. Liever beweert hij dat hij met het paard bij een Duitse homeopaat is genezen. Dat is makkelijker te accepteren voor de mensen.

IETS SPECIAALS

Stef had altijd wel geweten dat hij iets had, iets speciaals. Als de veehandelaar voor een paar varkens op het erf van zijn vader kwam, kon de kleine Stef in één oogopslag raden wat het dier

Bijzondere vogels spotten...

...à la TravelEssence.

Maakt de wereld een beetje kleiner en zorgt voor een unieke ervaring. TravelEssence is dé manier om de wereld te ontdekken en te genieten van de natuur.

Wij brengen u de wereld dichtbij en zorgen voor een onvergetelijke reis. TravelEssence is dé manier om de wereld te ontdekken en te genieten van de natuur.

Maakt de wereld een beetje kleiner en zorgt voor een unieke ervaring. TravelEssence is dé manier om de wereld te ontdekken en te genieten van de natuur.

Wij brengen u de wereld dichtbij en zorgen voor een onvergetelijke reis. TravelEssence is dé manier om de wereld te ontdekken en te genieten van de natuur.

Onze lokale kennis maakt het verschil ...

zou opbrengen. Meer dan een paar gulden zat Stef er nooit naast.

Als zestienjarige was hij op zijn brommer door een auto aangereden en had hij meer levend dan dood in de berm gelegen. Onderweg naar het ziekenhuis hoorde hij een stem zeggen dat hij nog niet klaar was op aarde. Een paar dagen later was Stef uit zijn coma ontwaakt. In de drie maanden dat hij in het ziekenhuis lag, had hij vaak aan die stem moeten denken. Lange tijd was hij afgekeurd geweest, maar hij voelde hoe die gave in hem opwelde, totdat hij deze niet langer kon onderdrukken.

Laatst op de reünie van zijn middelbare school hadden oud-klasgenoten nog gezegd dat ze hem altijd een heel bijzondere verschijning hadden gevonden.

‘Een lijntje met boven,’ zei hij als de mensen vroegen wat dat bijzondere dan was.

Als Stef op zo’n boerenerf kwam, maakte hij voor de vorm een rondje met de boer langs de stallen. Voor een analyse was het niet noodzakelijk. Stef hoefde die eigenaar maar aan te kijken en al diens problemen stroomden zo zijn hoofd in.

In het bedrijfsleven had hij ook geholpen. Voor een paar honderd euro lichtte hij zo’n hele organisatie door, waar een onderzoeksbureau zo tien ruggen voor liet neertellen. Die fout zou hij niet meer maken. Nu informeerde Stef eerst naar het budget en daar ging hij dan twintig procent boven zitten, zodat ze hem serieus namen. Al twintig jaar kon hij ervan leven, van zijn gave. Het ene jaar wat beter dan het andere.

DE ZIEL VAN DE PILOOT

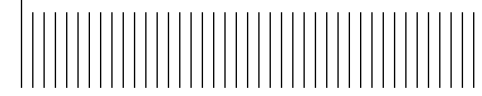
In januari van het nieuwe jaar kreeg Stef een nerveuze boer Johan aan de lijn. De leverancier van de melkrobots wilde bij Johan langskomen om te beoordelen wat er aan zijn apparaten mankeerde. Vier jaar eerder waren ze geleverd, maar goed gewerkt hadden ze volgens Johan nooit.

‘Niet laten komen,’ zei Stef.

Hij kende dat soort vertegenwoordigers wel. Die kwamen met drie man sterk om zo’n boer in het nauw te brengen. Sinds wanneer werkten die robots niet meer goed dan? En bij hoeveel koeien was er een probleem? Tegenover zo’n stelletje sluwe gasten kon Johan een eventuele schadevergoeding wel vergeten.

Drie jaar geleden was Stef voor het eerst bij Johan gekomen. Betalen kwam later wel, had Stef die eerste ontmoeting gezegd. Dat gaf vertrouwen. Johan was met hem langs de stallen gelopen en Stef had allerlei aantekeningen ge-

Freriks hoefde die eigenaar maar aan te kijken en al diens problemen stroomden zo zijn hoofd in.

maakt. Even later aan de keukentafel onder het schilderij van de monumentale boerderij van zijn vader – die ze drie jaar eerder hadden moeten verlaten omdat de gemeente op die plek woonhuizen neer wilde zetten – liet Stef zijn handen over de kadasterkaart van Johans erf gaan. Vroeg hij of er misschien ooit een vliegtuig was neergestort? Johan herinnerde zich de Spitfire die zijn vader in de Tweede Wereldoorlog uit de lucht had zien vallen. Een paar honderd meter verderop. Stef voelde het. Hoe die ziel van de piloot rondzwierf en de koeien onrustig maakte. Dieren voelden die zielenwereld veel beter dan de mens, met zijn gerichtheid op het verstand. Wat die niet een-twee-drie kon bevatten, dat geloofde hij niet. Stef kon het Johan allemaal precies vertellen, waar het vliegtuig was neergestort en waar die piloot verderop uit de lucht was komen vallen, welke verwondingen die had.

Stef had een kaars opgestoken, zichzelf in die andere wereld gebracht en aan de rusteloze ziel van de piloot uitgelegd dat Johan zijn bedrijf niet kon runnen als deze de koeien zo van streek bleef maken. Hij had de piloot gevraagd of hij gehemeld wilde worden. Ze hadden de pilotenziel bedankt en hem toegewenst dat hij eindelijk zijn rust mocht vinden.

Kijk, je hoefde het niet te geloven en Johans vrouw vond het ook allemaal maar zo zo, maar in de week nadat Stef was geweest, hadden Johans koeien zevenhonderd liter melk meer geproduceerd.

Het zou je toch gebeuren dat je boerenbedrijf door krachten waar je geen kennis van had naar de knoppen ging. Als Johan aan die moeilijke periode terugdacht, dan schoot hij zo weer vol. Hij deed er alles aan om een mooi bedrijf op te bouwen voor zijn jongens. Maar hoe lang hield je het vol als je elke cent die binnenkwam direct naar de schuldeisers moest brengen? Zijn vrouw was een crèche aan huis begonnen om wat bij te verdienen. Zelf was hij mest aan particulieren gaan verkopen, voor in hun tuintjes, maar veel had het niet opgeleverd.

Was Johan enorm gaan twifelen of hij wel een goede boer was. Zijn zoons wilden zijn klachten over die falende melkrobots niet aannemen. Die dachten dat hun vader de grip op het bedrijf aan het verliezen was. Tot Stef tot Johans grote opluchting ontdekte dat er andere krachten op zijn erf aan het werk waren, waar Johan zich niet tegen kon verweren.

EEN BLAUWE GLOED

Een paar maanden nadat ze de Britse piloot hadden gehemeld, was de melkproductie van Johans kudde weer afgenomen en had Stef twee potten in de grote stal geplaatst. Die moesten de nare energieën bij de koeien vandaan houden. Prompt was de melkproductie weer gestegen. Wat er in zat, wist Johan niet, en zijn zoons hadden er sceptisch op gereageerd, maar als er een metalen emmer te dicht bij zo’n pot stond, dan zetten ook zij die een eindje verderop.

Op aanraden van Stef was er een bodemenergiespecialist uit België gekomen. Die had overal metalen plaatjes in de grond gestopt. Bij particulieren was zo iemand met een paar plaatjes klaar, maar voor een stal met tweehonderd koeien zat je zo aan de tachtig stuks. À 45 euro per stuk. Twee jaar later waren ze volgens Stef uitgewerkt. Nu lagen ze in Johans kantoor, een verhoogde ruimte aan de rand van de stal, van waar hij door een stoffig raam uitzicht had op zijn koeien. Daar in zijn kantoor ging Johan elke dag even zitten, om te communiceren met zijn bedrijf. Je kon het een gebed noemen. Van de kerk moest Johan niet veel hebben, maar dat er meer was tussen hemel en aarde, dat wist hij zeker. Hij had het met eigen ogen gezien. Bij die kweker die zomaar ineens brand had gekregen in zijn kassen. Geen mens die begreep hoe dat was gebeurd. Was Stef met een heel gezelschap van cursisten gekomen. Had Stef zich in trance gebracht. Dan zag je het wit van zijn ogen zo groot worden dat de pupillen erin zweefden. Stef had hen erop voorbereid dat ze mogelijk iets om hem heen zouden zien ontstaan. Daar had Johan gezien hoe er een mensachtige schaduw achter Stef opdoemde. En een blauwe gloed rond Stef, een soort aura. Dat aura zagen de anderen ook, beaamden ze achteraf. Maar die schaduw, dat durfden ze niet met zekerheid te zeggen.

ALBRON

Op de laatste cursusmiddag zaten de varkensboer, de melkveehouder en de paardentandarts weer rondom een grote tafel bijeen. Op het erf van cursiste Ellen, eigenaresse van een gro-

Negen volwassenen tastten in de immense, doodstille hal naar de aardse energie.

te legkippenboerderij in Overijssel. De stemming was opperbest, zo oordeelde Stef Freriks. De doelen die de boerenondernemers een half jaar eerder hadden gesteld, waren in meerderheid gehaald. Hij nodigde elk van hen uit te vertellen over de progressie die het bedrijf had doorgemaakt.

De drachtigheid van Gerrits fokzeugen was met bijna tien procent gestegen naar een normaal percentage, zo liet deze trots weten. Jan had het bezoekersaantal van zijn kampeerboerderij almaar zien groeien. Waar kleine kinderen eerder voor hem terugdeinsden, ervoer hij nu hun genegenheid als hij zijn verhaal deed. Al meerdere keren had hij meegemaakt dat zo'n klein kind van tafel opstond en de armen om zijn middel legde met de mededeling dat hij Jan zo lief vond. Allemaal dankzij het feit dat hij goed gegrond was en met Stefs hulp de negatieve energieën van zijn erf had verwijderd.

Na een uitgebreide lunch met zelfgemaakte tomatensoep en salades nodigde Stef de cursisten uit om met licht gespreide benen te gaan zitten. Handen op de knieën, de ogen gesloten, voor een laatste gezamenlijke sessie. 'Voel hoe uit je tenen wortels groeien en hoe ze zich dieper en dieper in de grond graven.' Daarna vroeg hij hen zich voor te stellen hoe er een buis met een diameter van tien centimeter ter hoogte van ieders stuitbot de grond in ging, dieper en dieper, tot deze op een diepte van zesduizend kilometer op een energiekristal stootte. 'Voel hoe de aardenergie via de buis je lichaam in trekt. Energie van de aardmineralen, silicium, diamanten en koolstofverbindingen. En voel de energie van de levende organismen, van de plantenwereld, de dierenwereld, van ééncelligen tot grote zoogdieren, de energie van al het zeeleven.'

Daarna vroeg hij hen met zijn zachte emotierijke stem om zich voor te stellen hoe er uit hun kruin een buis opsteeg richting de hemel en hoe deze na duizenden kilometers contact maakte met de energieën van de hemellichamen, en met de wezens die er leefden die voor de mens onkenbaar waren. De buis had een trechter waar een bos bloemen uit groeide, zo illustreerde hij, die de negatieve energie eruit filterde. Uiteindelijk bereikte die buis de albron, die op de zon leek, maar de zon niet was, en iets onder die albron, in een hoek van tien graden, bevond zich de goddelijke bron.

Stef vroeg hen te voelen hoe de energie uit de inneraarde en die uit het universum samensmolten in ieders hart.

'Voel maar,' zei Stef, waarna hij een lange stilte liet vallen. Om hem heen hoorde hij trage

ademhaling, zuchtende lijven. Een mooi, bijna sacraal moment, met al die volwassenen in opmerste toewijding. Tegenover hem was een cursist zwaar aan het ademen. Zijn armen trilden enigszins.

Na de stilte, die Stef tien minuten liet voortduren, verzocht hij de cursisten om hun ogen voorzichtig te openen en verzocht hij hen om beurten te vertellen hoe ze de sessie hadden ervaren.

De snurkende cursist merkte op dat hij het gevoel had even weggezakt te zijn geweest.

'Dat was een uittreding,' zei Stef. 'Je lichaam was hier, maar je ziel bevond zich tussen de kosmische energieën.'

'Het voelde heel aangenaam,' antwoordde de cursist.

De paardentandarts had voor zijn gevoel via een luik een zolder betreden, een enorme ruimte met stellingen vol bruikbare apparaten.

Een ander meldde een serie van lichtflitsen in zijn hoofd.

'Als een telefooncentrale?' informeerde Stef. 'Met overal flikkerende knopjes. Alleen de verbindingen moeten nog goed worden afgesteld.'

Boer Johan was het niet gelukt om bij de albron te komen, zei hij. Daarom vroeg Stef hem om opnieuw de ogen te sluiten en zich die albron voor te stellen.

'Wat zie je?'

'Een groot wit vierkant,' zei Johan.

Stef sloot zijn ogen en stuurde zijn gedachten naar die van Johan. 'Zie je onderin een driehoek? Daarop staat *angst* geschreven. Pak die driehoek en draai hem om, zodat *angst* naar de achterkant verdwijnt.'

Johan probeerde het.

'En?'

Hij schudde zijn hoofd en zei zachtjes: 'Ik kan er niet bij.'

'Ik help je,' zei Stef. Samen sloten ze opnieuw hun ogen.

'Daar links onderin zit die driehoek met angst.'

'Zie je het?'

'Jawel.'

'Nou. Til die driehoek eruit, draai hem om en plak hem weer op die plek. Doe maar,' zei Stef. 'En? Gelukt zeker?'

'Ja, ik denk het wel,' zei Johan.

Met een dankwoord aan de dierenwereld, de plantenwereld, de zielen van de overledenen en de kleine onderaardse wezens besloot Stef de sessie. Hij was bijzonder tevreden over het verloop ervan. Al doende zou hij zijn kennis onder de mensen brengen. Hij wilde niet al zijn kennis aan één persoon overdragen, zodat er een Stef Twee zou opstaan, maar als de vertakkingen van een boom zou hij deze over de mensheid verspreiden.

VERVOLGCURSUS

Opgetogen verhuisde het gezelschap naar de grote naastgelegen hal, waar duizenden eieren werden gesorteerd. Op luide radiomuziek sjeesden werknemers in hun elektrische karretjes langs hoge stapels eierdozen.

'De sfeer voelt niet goed,' zei Stef. Waarop eigenaresse Ellen de radio uitzette en de medewerkers vroeg om een koffiepauze te nemen. Daarna liepen de cursisten achter Stef aan door de hal, die nu in een aangename stilte baadde. Stef hief zijn armen en spreidde de vingers. Met de palmen neerwaarts liet hij zijn handen geleidelijk zakken. Hij moedigde de anderen aan het zelfde te doen.

'Voel maar,' zei hij, 'tot waar de grondenergie uitstraalt.'

De anderen volgden zijn voorbeeld en zo stonden de negen volwassenen in de immense doodstille hal, omringd door grote stapels met tienduizenden kippeneieren, met gespreide armen te tasten naar de aardse energie.

Na enig zoeken bleven alle negen paar handen op gelijke hoogte, ongeveer op oorhoogte, boven de grond hangen.

'Voel je het?'

Ja, ze voelden het allemaal.

Daarna nam Stef voor het laatst het woord en richtte dit tot de aarde en alle levende wezens in, onder en boven de grond waarop het eierdistributiecentrum was gevestigd en vroeg hen een bijdrage te leveren aan het toekomstig succes van het bedrijf.

Vervolgens bewoog het gezelschap in de richting van de uitgang. Tijdens de afsluitende koffie met gebak informeerde Stef of er animo was voor een vervolgcursus, waar unaniem positief op werd gereageerd.

